

A doua perspectivă asupra istoriei: pecețile

6:1-7:17

În capitolul 6 Mielul începe să rupă pecețile cărții. După deschiderea primelor patru peceți apar patru cai. Această imagine ne aduce aminte de Zaharia 6:1-8 „Am ridicat din nou ochii și m-am uitat și iată că patru care ieșeau dintre doi munți; și munții erau din aramă. La carul dintâi erau niște cai roșii, la al doilea cai negri, la al treilea cai albi, și la al patrulea car cai bălțați și roșii. Am luat cuvântul, și am zis îngerului care vorbea cu mine: „Ce însemnează aceștia, domnul meu?” Îngerul mi-a răspuns: „Aceștia sunt cele patru vânturi ale cerurilor, care ies din locul în care stăteau. Caili negri, înhămați la unul din cară, s-au îndreptat spre țara de la miază-noapte și cei albi au mers după ei; cei bălțați s-au îndreptat spre țara de la miază-zi. Cei roșii au ieșit și ei și au cerut să cutreiere pământul!”. Și au cutreierat pământul. El m-a chemat și mi-a zis: „Iată că cei ce se îndreaptă spre țara de miază-noapte fac să se mai potolească mânia Mea în țara de la miazănoapte.”

În Zaharia, apariția cailor este asociată cu revărsarea mâniei lui Dumnezeu pe pământ. În Apocalipsa 6 imaginea cailor este asociată tot cu judecata lui Dumnezeu asupra pământului. Vom analiza pe rând apariția fiecărui cal. Sunt multe interpretări cu privire la calul alb: „Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor ca să biruiască.” Din punctul meu de vedere, această imagine se referă la Hristos sau, mai bine zis, la decizia Fiului lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii de a accepta să împlinescă funcția de Hristos. Termenul de biruitor cu privire la Hristos apare atât în Apocalipsa 3:21 cât și în 5:5. El este Cel care a pornit biruitor și ca să biruiască. Psalmul 45, care este un psalm mesianic ne spune cu privire la Mesia: „Războinic viteaz, încingeți sabia, podoaba și slava, da slava Ta! Fii biruitor, suie-Te în carul Tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta să strălucească prin isprăvi minunate! Săgețile Tale sunt ascuțite: sub Tine vor cădea popoare, și săgețile Tale vor străpunge inimile vrăjmașilor împăratului!” (Psalmul 45:3-5). Observ elementele: car (care mă trimite cu gândul și la cal), săgeți (care mă trimite cu gândul la arc) și biruitor. Nu cred că aceste asemănări între Apocalipsa 6 și Psalmul 45 sunt întâmplătoare. Ele ne ajută să înțelegem că planul lui Dumnezeu a început cu decizia Fiului lui Dumnezeu de accepta să

fie Hristos. El a pornit, înainte de întemeierea lumii, pentru a nimici răul și vrăjmașii Domnului, iar ultimul vrăjmaș care va fi înfrânt va fi moartea. Dar unde erau vrăjmașii dacă pământul încă nu fusese creat și păcatul nu intrase încă în lume? Știm că răzvrătirea lui Lucifer a avut loc înainte de creație și știm că prezența lui Satan în Grădina Edenului ne indică faptul că crearea omului a avut o legătură importantă cu răzvrătirea celui rău. Să fi fost crearea omului răspunsul tactic al lui Dumnezeu la răzvrătirea lui Lucifer? Să fi însemnat plecarea Celui de pe calul alb, o plecare spre biruirea nu doar a răului din lume, ci și a răului din veșnicie adus de Lucifer. Prezența șarpelui în Grădina Edenului ne sugerează că Domnul a amânat judecata celui rău, că nu l-a judecat imediat după răzvrătirea Sa. Domnul ar fi putut să îl arunce pe cel rău în iazul cu foc făcut special pentru el și pentru îngerii lui înainte de Facerea pământului. Cu toate acestea, Domnul îi îngăduie celui rău să fie prezent în Grădina Edenului și îi dă voie să îl ispitească pe om. De ce face acest lucru Domnul? Este o întrebare extrem de dificilă și suntem ispitiți să filosofăm vrute și nevrute. Nu e nimic rău în a filosofa dar, pentru a filosofa în spiritul adevărului, trebuie să pornim de la pasaje din Scriptură care ne vorbesc direct despre acest subiect. Primul care îmi vine în minte este Iov 1-2. În ceruri apare Satana și autorul ne prezintă o discuție între Domnul și Satana. Domnul, este Regele luminii, Regele a tot ce este bun și frumos în veșnicie. Satana este Regele întunericului, Regele răului și a durerii în univers. Căpetenia binelui și Căpetenia răului se întâlnesc. Tot cerul privește înmărmurit, cu sufletul la gură, pentru a asista la confruntarea, la discuția ce va urma. Domnul este cel care deschide dialogul și îl întreabă pe Satana: *„De unde vii?”*. Domnul știa de unde vine, dar este cel care inițiază discuția. Acest lucru indică faptul că El este Stăpânul și El are puterea și îi dă voie celui rău să vorbească. Satana răspunde: *„De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”* Interesele celui rău sunt pe pământ. Toate energiile și toată puterea o investește în lucrarea sa pe pământ. Pământul e, de fapt, preocuparea sa. Aici e teritoriul câștigat prin amăgirea omului și locul unde stăpânește și își manifestă răutatea și nimicirea. Domnul continuă dialogul: *„Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.”* Este absolut surprinzător ca, în dialogul dintre Căpetenia binelui și cea a răului, să apară în discuție o bucată de țărână. Dar, nu doar că apare în discuție, este elementul central al discuției.

Între cei doi este o dispută morală, un conflict cu privire la cine are dreptate, la cine rostește adevărul și cine minte. Nu știm care este disputa. Dar observ că Iov este adus în contextul unei dispute pe care o putem deduce sau intui din rolul pe care îl are el. Se pare că Domnul și Satana se contrazic cu privire la un subiect și tot cerul îi privește. Iov însuși devine un motiv de contradicție între cei doi, dar contradicția aceasta pare a fi integrată într-o dispută sau contradicția anterioară și mai generală. În această dispută anterioară, Iov apare ca un as din mânecă, ca un argument important care face ca cel rău să se umple de rușine și să își închidă gura. Iov pare să fie un argument în această dispută care demonstrează cu tărie că Domnul are dreptate. Satana nu neagă că ascultarea lui Iov ar fi un argument credibil și suficient, dar pune la îndoială veridicitatea argumentului. Este interesant că cel rău nu neagă că Iov se teme de Domnul. Dar explorează motivația lui Iov și limitele ascultării sale de Domnul: „*Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acoperă țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-te de tot ce are, și sunt încredințat că te va blestema în față.*” Este important să observăm că cel rău nu aduce în discuție miile de oameni care se abat de la Domnul. Se pare că, în disputa lor, prezența unui singur om care să trăiască în ascultare de Domnul era un argument suficient. Disputa nu era ceva de genul: câți sunt de partea ta și câți sunt de partea mea? Disputa era legată mai degrabă de: Poate cineva să trăiască în ascultare de Domnul pe pământ? Dar miza este mai mult decât ascultarea de Domnul. Iată că Iov asculta de Domnul. Însuși cel rău recunoaște acest lucru. Obiecția celui rău ridică două întrebări: „De ce ascultă Iov de Domnul?” și „Care sunt limitele acestei ascultări?” El ar sugera mai întâi că Iov îl prețuiește pe Domnul din pricina darurilor primite de la El și nu neapărat din pricina a ceea ce este Domnul pentru Iov. Iov s-ar pune bine cu Dătătorul pentru a se bucura de daruri. Dar dacă i s-ar lua darurile și ar rămâne doar cu Dătătorul, oare ce va face Iov? Dar apoi, cel rău ar sugera și că încredințarea lui Iov că Domnul este bun este firavă. Esența discuției ar părea mai degrabă focalizată pe credință: dacă Iov ar fi încercat și ar trece prin suferință și nu ar mai fi înconjurat de daruri, va mai crede că Domnul e bun și va continua să Îl slujească? Sau va ajunge la concluzia că Domnul este rău și Îl va considera vrednic de ură și îl va blestema în față? Nu știm exact care era miza discuției dar cel rău spune că doar dacă Iov ar trăi în ascultare chiar când nu ar vedea bunătatea lui

Dumnezeu în viața lui, atunci argumentul lui Dumnezeu cu Iov ar fi suficient de bun și demonstrația Sa ar fi cu adevărat clară. Să fie miza oare ceva de genul: „Poate un om de pe pământ, care nu-L vede pe Domnul, să se încreadă în El, să fie convins de bunătatea și dreptatea Sa și să Îl iubească și să asculte de El cu toată inima? Poate omul de pe pământ să facă din Domnul împlinirea sufletului său chiar dacă este lipsit de darurile sale, tot să rămână alipit de Domnul? Este autoprezentarea lui Dumnezeu și revelarea de Sine pentru pământeni suficient de puternică și atractivă astfel încât omul să se încreadă în Domnul și să-L iubească chiar dacă trece prin suferință și nu vede îndurarea Sa?”. Într-adevăr, se pare că aceasta este miza discuției: „Este oferta lui Dumnezeu pentru oameni suficient de credibilă ca aceștia să se încreadă în El cu adevărat? Pot oamenii descoperi cine este Dumnezeu și să-L iubească pentru ce este El și nu pentru darurile Sale sau pentru beneficiile ce vin din urma slujirii Sale?”.

Dar de unde să fi apărut această miză în conflictul dintre Satan și Domnul? Aici începem să filosofăm puțin. Se pare că răzvrătirea lui Lucifer a marcat istoria veșniciei. În 2 Petru ni se spune despre îngerii răzvrățiți: *„dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în adânc unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată...”* (2 Petru 2:4). În Apocalipsa 12 ni se oferă posibile indicii că acest număr să fi fost foarte mare: *„În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stele și le arunca pe pământ.”*. Dacă stelele ar simboliza pe îngeri, atunci înseamnă că diavolul a amăgit o treime din îngeri și i-a făcut să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Gândiți-vă la amploarea acestui eveniment: după veșniciei și veșniciei, când a fost doar bine și când tot ce exista slujea și se închina Creatorului, pentru prima dată, Creatorul a fost pus la îndoială când Lucifer s-a răzvrătit. Dar nu a fost pus la îndoială doar de Lucifer. Lucifer se pare că l-a pus la îndoială pe Domnul în fața întregului cer și a fost urmat de mulți îngeri, poate chiar de o treime din îngerii creați de Dumnezeu. Gândiți-vă ce înseamnă ca o treime din îngerii creați de Dumnezeu să se revolte împotriva Creatorului. Oare care au fost argumentele aduse de Lucifer de a reușit să convingă o treime din îngerii care vedeau slava și frumusețea Creatorului? Care au fost acuzele și argumentele sale? Este un mare mister aici. Adevărul este că nu știm, dar măcar ne putem gândi la inteligența și capacitatea celui

rău de a minți, convinge și amăgi. Ne putem teme și putem conștientiza cu ce dușman avem de a face. În fața răzvrătirii lui Lucifer, Domnul nu își folosește puterea pentru a-i judeca pe toți îngerii, ci El dorește să demonstreze în fața întregului cer și pentru întreaga veșnicie ce va urma și, cât se poate de clar, falsitatea acuzelor celui rău și adevărul despre Sine. Este vorba despre o dispută morală între Domnul și Satan. Sub raportul forțelor, Domnul are supremația. Dar Domnul nu vrea să își folosească această putere înainte de a-și demonstra cu toată claritatea adevărul despre Sine. De aceea, amână judecata îngerilor și, ca răspuns tactic la răzvrătirea lui Lucifer, Domnul îl creează pe om.

Se pare că o parte din acuzațiile celui rău sunau astfel: „Oferta Ta și revelarea de Sine nu au fost suficient de credibile pentru a Te sluji de bunăvoie și din dragoste! Cei ce Te slujesc, Te slujesc din teamă, căci Tu ești cel puternic. Tu ești Tiranul care Te lauzi că ești iubire și cine Te refuză are parte de judecata Ta. Da, cei ce Te slujesc, te slujesc nu pentru ce ești Tu, nu pentru că sunt convingși de dragostea Ta, ci pentru darurile Tale și de frica pedepsei Tale, căci Tu ești Cel ce ai puterea. Și știi ceva? Ei au dreptate! Tu nu ești dragoste cu adevărat și, de aceea, nu poți să convingi pe cei ce Te slujesc să Te slujească din dragoste, deplin convingși de iubirea Ta. Decât să slujesc un Tiran care se laudă că este iubire, prefer să fiu sincer și să rostesc adevărul. Revelarea frumuseții Tale nu este suficient de credibilă pentru ca cineva să Te poată urma din dragoste, convins de ceea ce ești Tu. Eu știu ... poate ești dragoste, dar nu știi și nu poți convinge pe cei din jur de acest lucru. Pe mine nu ai putut să mă convingi. Dacă m-ai fi convins aș fi rămas de partea Ta. Sau poate nu poți convinge, tocmai pentru că nu ești dragoste. Decât să trăiesc bine în această minciună a iubirii Tale, prefer să fiu de partea adevărului și să declar tirania Ta și incapacitatea Ta de a convinge pe cei creați de Tine de iubirea Ta și să îmi asum consecințele pentru această poziție. Decât să trăiesc în minciună și să mă simt bine, prefer să fiu de partea adevărului și să sufăr pentru eternitate!”

Cu siguranță filosofăm, dar putem emite ipoteza că această filosofare are un sâmbure de adevăr. Putem argumenta acest lucru cu amânarea judecății îngerilor, prezența celui rău în grădina Edenului, discuția dintre Domnul și Satan despre Iov și judecata finală a îngerilor. Este interesant că după răzvrătirea omului, Domnul face o nouă creație. Această creație o face în șase zile și ne sugerează un spectacol la care asistă cerul întreg. Din perspectiva Lui, o putea face într-o secundă. Dar El nu face această

creație în ascuns, ci înaintea întregului cer. De aceea, o face progresiv și o prezintă ca pe un măreț spectacol cu o mulțime de spectatori, după cum ne spune și cartea Iov: „*Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliiile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?*” (Iov 38:4-7). Observăm o posibilă asociere între îngeri și stele. Înțelegem că pământul a fost conceput de la început ca o priveliște pentru îngeri și nu doar după cădere.

După căderea lui Lucifer, Domnul face o nouă creație înaintea ochilor tuturor. Și face o făptură minunată, inteligentă, dar care are ceva deosebit: un trup. Este o făptură în care materia și spiritul se unesc și se întrepătrund. Trupul îl leagă pe om de lumea vizibilă în care l-a așezat Domnul. Nu avem argumente că Adam ar fi putut vedea îngerii sau Scaunul de domnie din ceruri. Adam vedea animalele cărora le-a dat nume. Adam vedea pomii și minunata Grădină în care l-a așezat Domnul. Domnul nu petrecea tot timpul cu el. Ci el putea sta și singur în grădină fără să vadă mereu Fața celui ce șade pe Tron. Domnul îi dă voie celui rău să intre în grădină și să îl ispitească pe om. De ce? Am putea spune pe de o parte pentru a testa alegerea omului. Dar dacă crearea omului este răspunsul tactic al lui Dumnezeu la căderea lui Lucifer, atunci omul este așezat între oferta lui Dumnezeu și oferta celui rău tocmai cu un rol demonstrativ. Oare Domnul îl va putea convinge pe om de dragostea Sa și acesta va rezista ispitirii lui Lucifer? Oare oferta lui Dumnezeu pentru o făptură inteligentă este suficient de credibilă pentru ca aceasta să se poată încrede în El și să-I slujească din dragoste? Pe Adam îl așteaptă un test greu. Iată că cel care a amăgit o treime din îngeri avea să îl ispitească. Domnul îl înștiințează că această grădină trebuie păzită. Nu știm dacă i-a oferit informații despre căderea lui Lucifer sau nu dar, în mod cert, Adam era conștient de un mare pericol care amenința grădina. Pentru a face față ispitei Domnul îi dă și un ajutor potrivit: pe Eva. Privind spre dimensiunea atacului spiritual ce avea să se abată asupra lui Adam, Domnul ajunge la următoarea concluzie: „*Nu este bine ca omul să fie singur.*” Femeia a fost creată ca un ajutor potrivit, atât în ce privește lucrarea grădinii, cât și în ce privește păzirea grădinii. Suntem cu sufletul la gură și privim alături de îngerii din ceruri ispitirea lui Adam. Iată că o treime din îngeri s-au lăsat seduși. Oare ce va face Adam? Are loc ispitirea și „Oh ...

Nu!” Adam și Eva cred minciuna celui rău și îl declară, prin răzvrătirea lor, pe Dumnezeu un Tiran care nu este vrednic de încredere. Iată că oferta lui Dumnezeu nu s-a dovedit suficient de credibilă. Sau poate oferta a fost credibilă, dar libertatea de alegere este reală!

În primă fază se pare că cel rău a câștigat disputa. Dar aveau să vină și alți oameni pe pământ. Oare ei ce vor alege? Ei aveau să se nască în păcat, în condiții mult mai dificile decât cele în care au ales Adam și Eva. Și testarea lor nu va presupune o singură alegere ca la Adam și Eva, ci un șir de alegeri. O singură alegerea rea nu îi va descalifica. Domnul privește la modul lor de viață, la direcția dominantă a vieții lor. Este aceasta spre oferta lui Dumnezeu sau spre oferta celui rău? Iată că acum condițiile sunt atât de grele. Acești oameni nu au văzut niciodată chipul Celui PreaÎnalt. S-au născut cu o fire infectată de păcat și într-o cultură a păcatului peste care domnește Satan. Din această pricină sunt supuși la ispite cumplite și alegerea neprihănită presupune multă suferință. Universul în care s-au născut este marcat de durere și nedreptate. Totuși, Domnul Își depune mărturia Sa prin creație, conștiință, implicarea Sa în viețile oamenilor și viața celor credincioși. Mărturia Sa este mult mai palidă decât cea din Eden, iar oferta celui rău mult mai puternică și seducătoare decât cea cu care a fost ademenit Adam. Oare ce vor face urmașii lui Adam pentru că libertatea de alegere este reală și nu ne așteptăm ca toți să-L iubească pe Creator. Totuși, dacă măcar unul Îl va iubi, lucrul acesta va dovedi cât se poate de clar că oferta dragostei lui Dumnezeu este suficient de credibilă pentru oricine. Dacă un om, în aceste condiții, după cădere, Îl va iubi pe Creator, atunci demonstrația este clară: îngerii care s-au răzvrătit odată cu Lucifer nu au nici o scuză. Alegerea lor a fost una responsabilă care îi face vinovați și nu a fost din pricina unei oferte prea puțin credibile. Și iată că din această perspectivă, înțelegem atât de ușor dialogul dintre Domnul și Satan despre Iov. Domnul îi spune: „Vezi, el nu Mă vede, așa cum Mă vedeai tu, el are în trupul lui ispita păcatului și a răzvrătirii și trăiește într-un univers marcat de nedreptate și suferință. Și totuși, pornind doar de la mărturia Mea în creație și în conștiință, el alege să Mă iubească din toată inima și să respingă oferta ta. Oferta Mea este suficient de credibilă. Este acum, deci a fost cu atât mai mult atunci când Mă slujeai în mijlocul slavei.” Înțelegem foarte ușor și obiecția celui rău: „Totuși Iov este plin de binecuvântările tale. Ia să înrăutățim condițiile. Va mai considera oferta Ta suficient de

convingătoare? Te urmează El pentru că este cu adevărat convins că ești dragoste și că meriți să fii urmat? Sau o face din pricina darurilor Tale? Dacă acestea vor lipsi, oare ce va mai crede despre Tine? Dacă o va face chiar în mijlocul suferinței, atunci demonstrația va fi cu adevărat clară.”

Într-adevăr, demonstrația este cu cât mai clară, cu cât condițiile sunt mai dificile, iar mărturia lui Dumnezeu mai puțin prezentă. Dar Iov, doar cu mărturia lui Dumnezeu în creație și conștiință, în mijlocul suferinței, laudă Numele Domnului. Iată că oferta lui Dumnezeu pentru Iov a fost suficient de convingătoare. Iată că cel rău nu are nici o scuză pentru răzvrătirea lui. Înțelegem acum de ce noi vom judeca pe îngerii (vezi 1 Corinteni 6) și de ce Satana va fi zdrobit sub picioarele noastre (vezi Romani 16). Domnul face o demonstrație atât de clară prin noi și nimeni nu va mai putea obiecta în ceasul judecății. Noi Îl iubim fără să-L fi văzut și fără să-L vedem și ne încredem în bunătatea Lui în ciuda celor mai cumplite neazuri din viața noastră. Oferta Sa ne-a convins și suntem gata să murim de dragul Lui. Mărturia noastră va închide gura oricui și va umple de rușine pe cei care au contestat capacitatea ofertei lui Dumnezeu de a fi suficient de convingătoare. Răzvrătirea multora demonstrează că libertatea de alegere este reală, dar nicidecum că nu se putea face alegerea cea bună. Alegerea greșită demonstrează nebunia și vinovăția celor răzvrățiți. Este interesant că în Romani 1-3, atunci când Pavel demonstrează vinovăția întregii omeniri, el nu insistă pe faptul că ei au păcătuțit (acest lucru era evident), ci că ei au persistat în fărădelege în ciuda mărturiei lui Dumnezeu prin creație, conștiință și lege. Ei, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit pe Dumnezeu. Ei i-au întors spatele în cunoștință de cauză. Accentul este pus pe faptul că oferta lui Dumnezeu a fost suficient de clară și credibilă pentru a fi crezută. Este interesant să revenim acum la sfârșitul capitolului 4 din Apocalipsa. Când pasajul ne spune că orice făptură va da glorie lui Dumnezeu, înțelegem orice făptură! Iată că și îngerii căzuți și însuși Lucifer, în fața revelării frumuseții și gloriei Mielului și a Miresei Sale, se vor pleca de bunăvoie în genunchi și va recunoaște că toată puterea, lauda și cinstea este meritată doar de Domnul. În fața mărturiei lui Dumnezeu din planul Său cu noi, demonstrația va fi atât de clară și convingătoare încât cel mai împietrit și răzvrătit dușman va recunoaște gloria și victoria morală a creatorului! Va fi o mărturie pentru totdeauna că Domnul nu este un Tiran ci că El este dragoste și că oferta dragostei Sale este credibilă, convingătoare și vrednică de

crezut.

Întorcându-ne la noi, ne dăm seama ce rol măreț avem în cel mai dramatic conflict din istoria veșniciei. Pentru prima și ultima dată Dumnezeu a fost contestat. Ca răspuns la contestație, Domnul ne-a creat pe noi. Alegerea noastră de a-L iubi fără să Îl vedem, de a ne crede în bunătatea Lui, în ciuda greutăților și nedreptăților din lume, și de a lăuda dragostea Sa în mijlocul celor mai dificile încercări, reprezintă discursul de apărare al Creatorului în fața acuzațiilor prințului întunericului. Iată că, atâția oameni din orice limbă, din orice neam, din orice perioadă a istoriei și din orice context al suferinței au ales să Îl iubească pe Creator. Unii au fost abuzați sexual de părinți, alții s-au născut în mijlocul foametei, alții în familii de necredincioși, alții cu diferite malformații și alții în atâtea și atâtea contexte potrivnice. Cu toate acestea, în fața ofertei dragostei Sale în Hristos, oamenii din orice limbă, din orice neam, din orice context au ales să Îl iubească pe Creator. Iată că, nu doar un om, ci milioane și milioane din situații atât de diverse. Din acest măreț șir de martori faci parte și tu. Viața ta cu contextul ei unic, cu încercările ei specifice au un rost în această cutremurătoare demonstrație. Încercările specifice din viața noastră își au un rost. Ele vor închide gura altor oameni care au trăit în contexte similare și s-au răzvrătit și va închide gura îngerilor care s-au răzvrătit pe când erau în slavă. Observăm frumusețea caracterului lui Dumnezeu și grija Lui de a Se revela, de a Se face înțeles și de a Se impune nu prin forța ci prin frumusețea gloriei Sale. Domnul ar fi avut puterea să îl judece pe cel rău de la început. El a vrut însă să facă o demonstrație cât se poate de clară și convingătoare pentru oricine. El plusează în demonstrație și mărturie până când cei mai împietriți vrăjmași ai Săi vor recunoaște de bunăvoie frumusețea gloriei Sale.

Este interesant să observăm că, în viața de credință, sunt două tipuri de încercări care uneori se pot împleni. Există un tip de încercare care presupune suferință. Refuzarea ispitei va presupune suferință, iar suferința va veni peste noi fără să o putem îndepărta. Ce vom face atunci? Vom lăuda dragostea Domnului sau Îl vom urî? Dar există și un al doilea tip de încercare. Este vorba despre testarea discernământului nostru. De multe ori suntem disponibili să facem voia Tatălui cu orice preț, dar nu știm care este această voie. Suntem îndemnați să ne înnoim în duhul minții noastre pentru a deosebi bine voia lui Dumnezeu. Satana se arată de multe ori într-un înger de lumină și de atâtea ori intervine

călăuzirea specifică din partea Duhului prin „coincidențe”, vise, sentimente. Înțelegem că este importantă în demonstrația lui Dumnezeu nu doar disponibilitatea noastră de a face binele, dar și capacitatea noastră de a distinge binele de rău. Oile Lui cunosc glasul Lui. Este o diferență fundamentală între glasul Mielului și cel al șarpelui. Șarpele se arată de multe ori într-un înger de lumină și încearcă să imite glasul Mielului. Cu toate că și el poate folosi „coincidențele”, visele, sentimentele, cei credincioși deosebesc călăuzirea divină de călăuzirea celui rău.

Glasul luminii este incompatibil cu glasul întunericului. Întunericul nu poate imita convingător lumina. Iată că demonstrația divină capătă noi dimensiuni. Nu doar că oferta lui Dumnezeu este suficient de credibilă și clară, dar ea poate fi distinsă chiar în perioadele confuze din viață, chiar prin intermediul unui limbaj subtil și fin, chiar când cel rău încearcă să imite oferta divină. Și uneori călăuzirea divină este asemenea unei adieri ușoare a vântului, aproape imperceptibilă. Cu toate acestea, dacă ne smerim înaintea Lui și avem urechile curate, putem deosebi șoapta Duhului. Dorința celor ce Îl iubesc de a face voia Lui este așa de mare, încât, nu doar că sunt dispuși să sufere pentru aceasta, dar se luptă și se frământă cu tot sufletul pentru a deosebi această voie în cele mai mici detalii ale vieții. Această frământare presupune truda în fața Scripturii pentru a înțelege poruncile Sale și cum se aplică ele la diversele contexte ale vieții. În același timp, presupune frământarea de a deosebi călăuzirea specifică a Duhului atunci când este vorba să îți alegi un serviciu, o Biserică, o soție, o slujire, o lucrare etc. Această frământare pentru călăuzirea specifică demonstrează încrederea noastră că Domnul Se implică în toate amănuntele vieții noastre și că El știe și pregătește ce este cel mai bun pentru noi. Dacă Adam în Eden cunoștea voia lui Dumnezeu și vedea slava Acestuia, noi ne încredem în El fără să Îl vedem și ducem o luptă înverșunată pentru a cunoaște și deosebi voia Lui. Deci, în concluzie, frământarea noastră pentru a deosebi voia Sa morală și specifică pentru viața noastră reflectă și mai mult dragostea noastră în El și încrederea noastră în bunătatea Lui iar, pe de altă parte, demonstrează că oferta lui Dumnezeu este unică și are o valoare intrinsecă, care nu poate fi imitată cu succes de Lucifer și care poate fi deosebită de mințile unor muritori. Binele din Dumnezeu nu este ceva relativ. El are o viața care vine din Dumnezeu și care nu poate fi imitată. Oile cunosc glasul Mirelui și nu ascultă de glasul străinilor.

După această incursiune prin istoria veșniciei, revenim la al doilea cal din Apocalipsa. Acesta pare să marcheze momentul căderii omului în păcat. Atunci s-a luat pacea de pe pământ și, ca drept urmare, oamenii au început să se junghie unii pe alții. Primul care a omorât un om creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu a fost Cain. După păcatul omului nu a mai fost pace între Dumnezeu și oameni, dar nici pace între semeni. Omul s-a înstrăinat nu doar de Dumnezeu, ci și de sine și de ceilalți din jurul lui. Ura dintre semeni este o consecință a păcatului omului și un semn al revărsării mâniei lui Dumnezeu care ne lasă în voia minții noastre blestamate și nu intervine pentru a opri răul pe care ni-l facem unii altora. În mod cert, El pune limite acestui rău și apoi transformă pentru cei ce Îl iubesc acest rău în bine. Însă răul adus de păcatul omului se revărsă în istorie și fiecare muritor va gusta din durerile aduse de ura dintre oameni, și aceasta pentru a înțelege cât de mare nevoie avem de Dumnezeu și că fără El nu putem crea și susține un univers în care să domnească binele. Tragediile din relațiile dintre oameni sunt o manifestare a judecății lui Dumnezeu care ne lasă în voia minții noastre blestamate. Dar această judecată are tocmai rolul de a ne trezi și de a ne întoarce către Creatorul pe care L-am sfidat.

Căderea omului în păcat nu a afectat doar relațiile dintre semeni, ci și universul material în care el a fost așezat. Al treilea înger marchează degradarea creației. În Eden nu era foamete. Dar iată că, după cădere, pământul este blestemat și apare foametea. Expresia: „*Dar să nu vatâmi undelelemnul și vinul!*” ne aduce aminte că totuși Dumnezeu se implică, ține lucrurile sub control și pune limite foametei și răului care se manifestă în lume. Este dificil să înțelegem lumea în care trăim și să ne raportăm la ea. Pe de o parte, stăpânitorul acestei lumi este diavolul care vrea să învrăjbească pe oameni unii împotriva altora, care se bucură să distrugă creația și să aducă în lume suferința, boala și disperarea. Și după cum ne spune psalmistul: „*Cerul este al lui Dumnezeu, iar pământul este dat fiilor oamenilor.*” (vezi *Psalmul 115*). Omul l-a respins pe Dumnezeu din creație și a încercat să guverneze de unul singur pământul. Domnul a făcut un pas înapoi și l-a lăsat. Drept consecință, omul a început un dureros proces de auto-distrugere. Deci, nu putem să îl socotim pe Dumnezeu responsabil de răul și durerea din lume. Răul, suferința și nedreptatea au fost aduse în lume de păcatul lui Adam care a crezut în minciuna șarpelui. Deci răul, suferința și nedreptatea sunt consecința păcatului și în spate trebuie să îl vedem

pe cel rău și nu pe Dumnezeu care a făcut o lume desăvârșită. Fiecare din noi aprobăm prin păcatele noastre această stare a lucrurilor și generăm mai departe răul adus de Adam în lume. Noi, și nu Dumnezeu, suntem responsabili de răul, suferința și nedreptatea din lume. Și totuși ne întrebăm: De ce nu intervine Dumnezeu? De ce lasă ca răul să se manifeste în lume? De ce Domnul nu a intervenit să îl apere pe Abel când Cain s-a ridicat împotriva lui să îl omoare? Domnul este drept și ne lasă să gustăm ce am ales să gustăm, și anume o viață fără El. Domnul este drept și ne respectă deciziile. Noi alegem să Îl sfidăm și încercăm să stăpânim viața și pământul fără El.

Cartea Romani ne învață că fiecare muritor a repetat alegerea lui Adam și măcar că L-a cunoscut pe Dumnezeu, nu L-a proslăvit ca Dumnezeu. În fața alegerilor noastre, Domnul este drept și Își revarsă mânia lăsându-ne în voia minții noastre blestamate, lăsându-ne să ne facem rău nouă înșine și semenilor noștri. De fapt, în fața alegerilor noastre, Domnul ar fi trebuit să Își întoarcă privirea de la noi și să ne lase cu adevărat într-o lume fără El, adică chiar în Iad. Dacă Domnul Și-ar întoarce privirea de la pământ, așa cum noi o cerem, atunci nedreptatea, răul și suferința din lume ar căpăta dimensiuni cosmice, atunci, ne-am distruge unii pe alții în câteva clipe. Deci, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu este: „De ce este nedreptate și suferință în lume?” ci: „Cum de mai este bine și bucurie, cum de răul nu a triumfat definitiv?” Răspunsul este că Domnul, în marea Sa bunătate, nu Și-a întors privirile de la noi așa cum i-am cerut-o noi. El își manifestă acum doar mânia lentă și intervine cu harul Său general peste lume pentru a pune limite răului și suferinței și pentru a presăra bine și bucurie în acest Univers pervertit. El nu poate opri suferința de pe pământ, căci este drept și ne respectă alegerea de a trăi fără El. Pe de altă parte, noi avem nevoie să gustăm din consecințele păcatului nostru pentru a ne trezi și a ne întoarce privirile către Creator. Războaiele, nedreptatea, suferința din lume vorbesc cu tărie despre falimentul omului de a governa pământul fără Dumnezeu și despre nevoia noastră disperată de Dumnezeu. În ciuda falimentului nostru, noi tot nu ne trezim și ne înverșunăm în a trăi minciuna îndumnezeirii și iluzia independenței. Dacă cu atâta suferință, oamenii, în mândria lor, tot nu își recunosc falimentul, oare ce ar fi dacă Domnul ar mări harul Său general și ar diminua mult de tot nedreptatea din lume?

Să revenim la tema harului general al lui Dumnezeu și la implicarea Sa în lume.

Harul Său general se manifestă, în primul rând, prin faptul că El pune limite răului și suferinței: *„Dar să nu vatămi undelemnul și vinul!”*. Pe de altă parte, Domnul mai aduce bucurie, ordine și armonie între oameni. El vorbește prin mărturia creației, prin glasul conștiinței, prin Scriptură, prin cei credincioși, prin intervenții directe în viața oamenilor (vezi viața lui Iacov din Genesa) și prin intervenții directe în viața popoarelor (vezi Sodoma și Gomora sau profețiile din Isaia și Ieremia despre vecinii lui Israel). Astfel, El nu se lasă fără mărturie: *„El, în veacurile trecute, a lăsat pe toate Neamurile să umble pe căile lor, măcar că drept vorbind, nu s-a lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din Cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug, și v-a umplut inimile de bucurie.”* (Fapte 14:16-17). Dar Domnul face mai mult decât să limiteze răul și să aducă bine în creație prin harul Său general. Pentru toți cei care Îl iubesc El le face o incredibilă promisiune: *„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu.”* Suferința și răul din lume este folosită cu frică de Marele Artist pentru a modela chipul Fiului Său în inimile celor ce Îl iubesc. Orice încercare, orice ispită, orice suferință este cu grijă cântărită de Domnul păcii pentru a lucra spre binele preaiubiților Lui. Deci, cei ce Îl iubesc se bucură de un har special și pot fi siguri că, în ciuda răului care este în lume, și firele din cap le sunt numărate și nici unul nu cade fără voia Tatălui din ceruri. Fiecare amănunt din viața lor este cântărit cu grijă de Tatăl Ceresc. Tatăl din ceruri nu poate ispiti pe nimeni, însă îngăduie ca sfinții Lui să fie ispitiți de cel rău. Cel rău îi ispitește cu scopul de a-i distruge. Dar Domnul îngăduie ispita cu scopul de a le crește credința și a le face bine. El pune limite clare ispitirii celui rău, iar cel rău, în ciuda intențiilor sale de a nimici credința, se dovedește a trage la carul de biruință al lui Dumnezeu. Am înțeles că cei credincioși se bucură de un har special al intervenției lui Dumnezeu în viața lor. Dar ce se întâmplă cu evenimentele din istorie și din viața celor necredincioși? Vechiul Testament ne prezintă un Dumnezeu suveran în istorie care hotărăște soarta popoarelor și care intervine în istorie pentru a judeca sau binecuvânta popoarele. În Evanghelia după Matei găsim următorul verset: *„Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, nici una din ele, nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru.”* (Matei 10:29). Iată cât de mare este bunătatea lui Dumnezeu care Se implică în viețile celor care i-au întors spatele. Implicarea lui Dumnezeu în viața lui Iacov ne arată că Domnul cântărește și fiecare zi din viața celor necredincioși. Pe de o parte, îi pedepsește

și îi lasă să culeagă ce au semănat pentru a-i învăța frica și dependența de Domnul, pe de altă parte, îi surprinde cu bunătatea Sa pentru a le cuceri inimile. Dumnezeu nu este părtinitor. La fel cum a intervenit în viața lui Iacov și până la urmă l-a adus la credință și pocăință, la fel intervine în viața oricărui suflet născut pe pământ.

Să recapitulăm: după ce omul i-a întors spatele lui Dumnezeu, Domnul l-a lăsat în voia minții Sale blestamate și l-a lăsat să încerce să stăpânească pământul fără El. Astfel, omul a umplut pământul cu suferință, nedreptate și rău. Eșecul lui îi demonstrează nevoia sa vitală de Dumnezeu. Dar Dumnezeu în bunătatea Sa nu îl lasă pe om să se distrugă definitiv. El intervine prin harul Său și ține lucrurile sub control. Astfel, El pune limite răului și aduce bine și bucurie pe pământ prin harul Său general și prin mărturia Sa în creație, conștiință și Scriptură. Cei ce Îl iubesc se bucură de un har special: toate lucrurile lucrează spre binele lor, și Domnul se folosește de suferința din lume și o cântărește cu grijă în viața lor pentru a zidi chipul Fiului Său în ei. Dar nici răul și suferința din viața celor necredincioși nu sunt la voia întâmplării. El cântărește cu grijă binecuvântările și pedepsele din viața oamenilor și popoarelor pentru a-i conduce la pocăință.

Pecetea a patra introduce moartea și locuința morților. Se are în vedere judecata adusă pe pământ prin morțile premature. Deci, nu atât realitatea morții prin procesul îmbătrânirii, cât moartea în urma intervenției sabiei, foametei, molimei și fiarelor pământului. Moartea fizică este un martor puternic al judecății lui Dumnezeu. Noi îl alungăm pe Dumnezeu din conștiința noastră și vrem să trăim ca dumnezei pe pământ. Moartea fizică ne amintește că domnia noastră este efemeră, că totul se va sfârși, că va sosi ceasul în care vom da ochii cu Creatorul nostru. Dar și aici Domnul ține lucrurile sub control și pune limite manifestării morții în lume: *„i s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.”*. Nimeni nu moare pe pământ fără știrea și voia Tatălui din ceruri.

Prima pecete ni-L prezintă pe Hristos care a pornit biruitor ca să biruiască răul adus de Satan în Univers și răul ce avea să fie adus de om în lume. A doua pecete marchează momentul căderii omului în păcat și evidențiază cum acest eveniment a adus ura între oameni. Relațiile umane au fost profund afectate și oamenii au început să se înjunghie unii pe alții. A treia pecete subliniază că în urma căderii creația a fost afectată, iar foametea va încerca greu pământul. A patra pecete ne atrage atenția asupra celei mai

înfricoșătoare consecințe ale căderii: moartea. Iată, consecințele păcatului omului: relații distruse, creație decăzută și realitatea înfricoșătoare a morții. Toate aceste consecințe sunt relatate și în capitolele 3-4 din Genesa. Ele sunt manifestarea judecății lui Dumnezeu și au menirea să îl trezească pe om din împietrirea sa și să îl facă să regrete profund răzvrătirea sa față de bunul Creator.

Pecetea a cincea ne aduce înaintea un tablou deosebit: sufletele celor ce au fost înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu stau sub altar și cer judecata lui Dumnezeu asupra pământului. Ce învățăm din această imagine? Înțelegem faptul că și cei credincioși gustă din plin din suferința care este în lume. Ei nu sunt scutiți de necazuri și încercări. Ei sunt supuși nedreptăților și de multe ori sunt omorâți chiar din pricina credinței lor. Învățăm apoi că sfinții care sunt în ceruri nu mijlocesc pentru mântuire ci pentru nimicire. Unii teologi ne îndeamnă să ne rugăm la sfinți și să ne bazăm pe mijlocirile lor. Funcția de mijlocire spre mântuire este dată sfinților de pe pământ (vezi 1 Timotei 2). Cei din ceruri cer judecata. Când Ștefan era pe pământ, chiar în mijlocul martirajului său se ruga: *”Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!”*. Dar când Ștefan ajunge în ceruri, el cere judecata. Pare paradoxal, dar aceasta e imaginea pe care ne-o sugerează pecetea a cincea din cartea Apocalipsei. Mai înțelegem că, revărsarea mâniei într-un mod lent pe pământ, nu satisface dreptatea lui Dumnezeu. Iată că sfinții nedreptățiți pe pământ cer revărsarea mâniei violente a lui Dumnezeu pentru ca sângele lor să fie răzbunat. Sufletul lor nu pare a fi încă reabilitat pe deplin. Doar momentul judecății finale le va aduce reabilitarea totală. Cu atât mai mult, Dumnezeu nu este satisfăcut doar de manifestarea mâniei lente pe pământ, descrisă de pecețile a doua și a patra. Cel ce este sfânt și adevărat va răzbuna sângele nevinovat vărsat pe pământ.

Pecetea a șasea marchează tocmai acest moment al revărsării violente a mâniei lui Dumnezeu. Imaginile care descriu evenimentele aduse în scenă de pecetea a șasea ne aduc aminte de multe pasaje din Vechiul Testament care ne vorbesc despre acea zi a Domnului, zi a judecății și nimicirii, zi înfricoșată, de răzbunare și pedeapsă. Chiar ultimele versete din capitolul 6 evidențiază că este vorba de o zi specială a judecății: *„căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?”*. Este interesant că, în ziua judecății, Domnul Își descoperă Fața. Cei păcătoși pur și simplu nu pot privi spre Fața celui Preasfânt și nu pot sta în picioare. Ei sunt cei ce se ascund și cer munților

și dealurilor să îi acopere. Ei recunosc că nu sunt vrednici și nu pot sta în prezența Celui Preasfânt. Acest lucru ne aduce aminte de sfârșitul capitolului 5 din Apocalipsa. Domnul câștigă nu prin forță, ci prin frumusețea caracterului Său. El Își descoperă frumusețea în toată slava și claritatea ei în planul Său cu pământul. În fața gloriei Sale, dușmanii Lui roșesc și I se închină. Dumnezeu nu este un Tiran care câștigă bătăliile prin forță și putere. El câștigă bătălia cu dușmanii Lui prin ceea ce este El, prin frumusețea caracterului Său care umple de rușine pe toți potrivnicii care L-au contestat și L-au pus la îndoială.

Pecetea a șasea ridică o întrebare dificilă: dacă ea marchează momentul unei judecăți finale, din ce pricină urmează pecetea a șaptea care deschide din nou un șir de judecăți, urmate de o altă zi finală? Sunt mai multe variante de răspuns. Una ar fi că deschiderea pecetilor aduce în lumină faze din planul lui Dumnezeu și revărsarea judecății. Astfel, evenimentele nu trebuie să fie neapărat în ordine cronologică. Când se deschide pecetea a șaptea, se revine de fapt la revărsarea judecății finale dându-se mai multe detalii despre o perioadă imediat premergătoare acestei judecăți. Deci, pecetea a șasea ne-ar prezenta ziua judecății și apoi când se deschide pecetea a șaptea ne-am întoarce în timp pentru a avea o perspectivă mai detaliată asupra perioadei dinaintea acestei judecăți. O posibilă obiecție ar fi aceea că nu sunt suficiente elemente în text care să ne sugereze că pecetea nu presupun faze distincte din planul lui Dumnezeu.

O altă interpretare sugerează că la pecetea a șasea este vorba de fapt despre crucea lui Hristos. Domnul Își descoperă mânia, dar aceasta nu distruge pământul și locuitorii lui pentru că este absorbită de crucea lui Hristos. Obiecția ar fi că nu ni se face nici cea mai mică aluzie la jertfa lui Hristos. Acest lucru nu se potrivește cu limbajul Apocalipsei, ultima carte din Biblie, care folosește un limbaj direct în celelalte locuri din carte când vrea să vorbească despre jertfa Mielului. O altă obiecție ar fi că în 6:16 ni se vorbește în mod direct despre mânia Mielului: „*Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe Scaunul de domnie și de mânia Mielului.*” Nu putem vorbi la cruce de revărsarea mâniei Mielului. O altă interpretare sugerează că la pecetea a șasea ar putea fi vorba de nimicirea Ierusalimului din anul 70 d.H. care este o degustare a judecății viitoare. Într-adevăr, sunt unii teologi care susțin că Apocalipsa a fost scrisă înainte de căderea Ierusalimului și că mesajul cărții este strâns legat de acest eveniment. În

Evangelhia după Luca când Mântuitorul vorbește despre căderea Ierusalimului folosește un limbaj asemănător: „*Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine; ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri. Căci iată că vor veni zile, când se va zice. „Ferice de cele sterpe, ferice de pântecele care n-a născut și de țâțele care nu au alăptat! Atunci vor începe să zică munților: „cădeți peste noi!”, și dealurilor: „Acoperiți-ne!”*. Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?”. (Luca 23:28-30). Această interpretare ar soluționa cel mai bine problema cronologiei, dar obiecția ar fi că nu descoperim în text suficiente elemente care să susțină că este vorba de Ierusalim. Din perspectiva mea, cea mai pertinentă mi se pare în momentul de față prima interpretare din cele trei. Dar vom studia în continuare și, în funcție de ce vom descoperi, vom reveni asupra acestor interpretări.

Capitolul 6 se încheie cu o întrebare: „*căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?*”. Acest capitolul ne prezintă revărsarea treptată a mâniei lui Dumnezeu care culminează cu ziua cea mare a mâniei Lui. Pecețile ne ajută să înțelegem suferința și răul din lume și ne îndreaptă privirea spre judecata finală. Se ridică totuși o întrebare: Cine va putea sta în picioare în fața mâniei Mielului? Dacă citim cu atenție observăm că următorul capitol este o paranteză prin care se răspunde tocmai la această întrebare. Capitolul începe cu imaginea a patru îngeri care stăteau în picioare. Expresia nu este la întâmplare. Autorul vrea să ne mențină atenția asupra întrebării „*și cine poate sta în picioare?*”. Iată că îngerii care nu au păcătuit, care sunt fără pată, pot sta în picioare. Dar, dacă este vorba despre oameni care au păcătuit, cine mai poate sta în picioare? Cei patru îngeri sunt aducători ai unei judecăți asupra pământului. Apare însă un înger cu pecetea Dumnezeului Celui viu zicând: „*Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!*”. Această imagine ne aduce aminte de cartea Ezechiel: „*Apoi a strigat cu glas tare. „Apropiați-vă voi care trebuie să nimiciți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!”* și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus, dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in și cu o călimară la brâu . Au venit și s-au așezat lângă altarul de aramă. Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul care era și s-a îndreptat spre pragul casei, și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina de in și care avea

călimara la brâu. Domnul i-a zis: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.” Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: „treceți după el în cetate și loviți; ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurați! Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei care au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel sfânt!” (Ezechiel 9:1-6).

După ce citim acest pasaj din Ezechiel, mesajul capitolului 7 din Apocalipsa este clar: Domnul pune pe fruntea slujitorilor Lui pecetea pentru a-i proteja de revărsarea judecății Sale. Iată că cei care Îl slujesc nu au de ce să se teamă de momentul judecății Sale. Domnul deosebește pe cel care Îl slujește de cel care nu Îl slujește. Toți cei care îi slujesc au pe frunte pecetea Sa și nu vor fi afectați de judecată! Este interesant că cei care sunt pecetluiți sunt 144.000 din semințiile lui Israel. Acest lucru poate fi interpretat din două perspective. Unii consideră că nu ar fi neapărat vorba de Israel, ci că este vorba de un număr simbolic pentru toți cei ce sunt răscumpărați. Termenul de „Israel” este folosit pentru a sugera ideea de popor al lui Dumnezeu. Faptul că sunt trecute ca și seminții atât Manase, cât și Iosif (or Iosif îl cuprinde și pe Manase și pe Efraim) ne sugerează și mai mult ideea de imagine-simbol.

Un alt argument pentru această interpretare îl găsim în Apocalipsa 14:1-5: *„Apoi, m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui vânt puternic; și glasul, pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea Scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea Scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”* Imaginea din Apocalipsa 14 este o imagine generică pentru cei răscumpărați, pentru Biserica Sa.

Ne aducem aminte din Iacov că noi sunt primele roade: *„El, de bună voia Lui, ne-*

a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui.” (Iacov 1:18). În Ierusalimul ceresc de la sfârșitul cărții găsim numărul 144: „I-a măsurat și zidul, și a găsit 144 de coți după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul.” (Apocalipsa.21:17). Tot în descrierea cetății, care cuprinde deopotrivă pe evrei și neamurile răscumpărate în Hristos, găsim cele 12 porți pe care sunt scrise cele 12 nume ale celor 12 seminții ale lui Israel. Toate acestea ar indica faptul că cei 144.000 din Apocalipsa 7 ar simboliza pe toți cei răscumpărați. Chiar imediat după această imagine, apare imaginea cu o mulțime care nu putea să o numere nimeni cu oameni din orice neam și orice seminție. Oare sunt două grupuri de oameni, sau este mai întâi imaginea celor răscumpărați când mai sunt încă pe pământ și apoi este imaginea tot a celor răscumpărați, dar de data aceasta ei sunt în ceruri, în slavă? Este posibil ca pasajul să ne sugereze că slujitorii Domnului sunt protejați de mânia lui Dumnezeu care se revarsă pe pământ, dar pot sta și în prezența lui Dumnezeu, înaintea Scaunului de domnie din ceruri. Ei pot sta în picioare și pe pământ și în ceruri.

O altă interpretare ar sugera că cei 144.000 ar simboliza pe cei răscumpărați din Israel, iar marea mulțime ne-ar prezenta pe cei răscumpărați dintre Neamuri. El a venit mai întâi la ai Săi, iar mântuirea vine de la Iudei. Primii care au răspuns la mesajul Evangheliei Mielului au fost evreii și tot ei au fost primii misionari. Prin ei, Evanghelia a ajuns la Neamuri. Este adevărat că, de obicei, în Noul Testament, termenul de Israel este folosit pentru Israel și nu în mod simbolic la tot poporul răscumpărat al lui Dumnezeu. Dar înclin spre prima variantă de interpretare deoarece, după cum am văzut, cartea Apocalipsa este o carte a simbolurilor și sunt mai multe pasaje de tot în carte care susțin o astfel de interpretare simbolică a celor 144.000 din Israel. Acum, este interesant de ce în prima imagine apar 144.000, iar în a doua imagine apare o mulțime care nu poate fi numărată. Această diferență de perspectivă numerică ar susține mai degrabă a doua interpretare: rămășița lui Israel și Neamurile fără număr.

Acum, dincolo de aceste interpretări, mesajul capitolului 7 este clar: cei răscumpărați pot sta în picioare înaintea revărsării mâniei lui Dumnezeu pe pământ și pot sta în picioare și înaintea Scaunului de domnie din ceruri. Mântuirea lui Hristos este desăvârșită. Pentru cei răscumpărați sunt folosite două expresii. Mai întâi: „slujitorii Dumnezeului Celui viu” și apoi „cei care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele

Mielului.” Iată de ce ei pot sta în picioare. Nu prin meritele lor, ci datorită sângelui Mielului. Mântuirea este prin har 100%. Răspunsul lor la harul lui Dumnezeu este dovedit prin faptul că ei Îl slujesc pe Creator. Această slujire demonstrează autenticitatea credinței lor în Hristos. Deci, cine poate sta în picioare în fața mâniei Mielului? Cei care și-au spălat hainele în sângele Mielului și au devenit astfel slujitori ai Dumnezeului Celui viu! Ei pot sta înaintea mâniei lui Dumnezeu care se revarsă pe pământ, dar pot sta în picioare și înaintea Scaunului de domnie din ceruri. Mântuirea de care are parte este desăvârșită, dar nu este a lor, ci a Mielului care a murit pentru ei. Îmi place mult imaginea cu mulțimea pe care nu o poate număra nimeni și care are ramuri de finic în mâini. Îmi aduc aminte mai întâi de promisiunea pe care a făcut-o Dumnezeu lui Avraam, că sămânța lui va fi ca stelele cerurilor și ca nisipul de pe malul mării care nu poate fi numărat. Dumnezeu va fi credincios și va împlini această promisiune. Toți cei ce au călcat pe urmele credinței lui Avraam vor stăpâni pentru vecie un cer și un pământ nou. Ramurile de finic îmi aduc aminte de Templul lui Solomon. După biruințele lui David, Domnul renunță la Cortul umil ridicat în pustie și ridică un Templu glorios în care apare frecvent simbolul ramurilor de finic. Biruințele lui David reprezintă o imagine profetică spre a doua venire a lui Mesia, spre judecata pe care o va aduce Acesta. Domnia plină de pace a lui Solomon reprezintă o imagine similară a domniei lui Mesia pe pământ după înfăptuirea judecății. În timpul acestei domnii, slava ascunsă a Domnului în cortul trupurilor noastre va fi descoperită și va străluci cu toată puterea spre slava lui Dumnezeu. Este interesant să observăm că, în capitolul 7, închinarea din ceruri este condusă de cei răscumparați. Dacă în capitolele 4 și 5 închinarea era condusă de cele patru făpturi vii și de cei 24 de bătrâni, acum închinarea este condusă de cei răscumparați. Ei au trăit o experiență unică a harului și anume, aceea de a fi despărțiți și vrăjmași ai lui Dumnezeu și, apoi, de a fi iertați prin sângele Mielului. Ei cunosc în adâncime îndurarea și mântuirea lui Dumnezeu. Ei sunt cei în care s-a cioplit chipul lui Hristos și se bucură de o apropiere cu totul specială de Domnul. Ei sunt Mireasa Lui, una cu Hristos, Nici o făptură angelică nu se bucură de acest privilegiu. Doar cei răscumparați vor șede împreună cu Mielul pe Scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Este de înțeles de ce tocmai ei conduc închinarea din ceruri.

Capitolul 7 se încheie cu o imagine care ne trimite la marea biruință finală a lui

Dumnezeu, atunci când toți cei ce-au slujit și și-au spălat hainele în sângele Mielului vor sta nemijlocit în prezența Lui și îi vor sluji zi și noapte. Cei care au ales să Îl slujească, vor primi răsplata să Îl slujească pe vecie. Alegerea lor va fi respectată. Ei nu au ales să îi slujească prințului întunericului, ci Dumnezeului Celui viu. Domnul le va respecta alegerea. Dacă pe pământ L-au slujit în mijlocul necazurilor și suferințelor, acum îi vor sluji în mijlocul slavei și a bucuriei. Dacă slujirea Domnului era altădată împotriva îndemnurilor firii pământești, acum slujirea este de la sine și tot ce este în ei îi îndeamnă spre această slujire. Nu va mai exista împotrivire din partea firii sau a oamenilor, suferința va înceta și Însuși Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Bucuria lor va fi să Îl slujească pe Cel care i-a răscumpărat. Dar Cel care i-a răscumpărat nu este un Tiran care a mai cumpărat niște sclavi. Domnul este un lider slujitor. El va rămâne păstorul care le va sluji la rândul Lui pentru vecie. El va fi preocupat de fericirea lor eternă și îi va conduce la izvoarele vieții. El le va da mereu onoarea de a-I sluji și îi va implica în planurile Sale eterne. Prin implicarea lor în aceste planuri, ei vor descoperi noi frumuseți, frumuseți nebănuite ale Celui a Căruia cunoașterea este viața veșnică. Dacă noi nu Îi slujim, Domnul Își găsește fericirea în Sine Însuși, dacă noi nu avem posibilitatea să Îi slujim ne simțim nefericiți și neîmpliniți. Slujirea Lui nu este un favor pe care noi i-l facem lui, ci este un mare har și o mare onoare care ni se face nouă. Domnul ne slujește dându-ne ocazia de a-I sluji. Când El Își va întinde peste noi Cortul Lui ne vom bucura de o părtășie atât de specială cu Domnul, tainele Lui ne vor fi împărtășite nouă și vom putea privi și explora pentru vecie slava Sa. Iată răsplătirea celor ce, prin credință, au ales să Își spele hainele în sângele Mielului și să îi slujească pe pământ chiar în mijlocul necazurilor și a durerii.

Atunci când bătrânul îi explică lui Ioan cine sunt cei răscumpărați, el folosește o expresie care a dus la numeroase interpretări: „*Aceștia vin din necazul cel mare...*”. Unii interpretează acest necaz în mod general ca referindu-se la suferințele și necazurile prin care au trecut cei credincioși de-a lungul secolelor. Alții cred că se referă la ultima perioadă de istorie când va veni un necaz aparte peste pământ. În capitolul 7 nu avem suficiente informații pentru a susține această a doua interpretare. Ba mai mult, informațiile pe care le avem ne sugerează că prima interpretare ar avea câștig de cauză. Mulțimea descrisă în acest capitol se referă mai degrabă la toți cei răscumpărați din

istorie și nu doar la o minoritate care a parcurs o perioadă specială din istorie. Astfel, dacă mulțimea celor răscumpești de-a lungul istoriei a venit din necazul cel mare, atunci înseamnă că acest necaz are în vedere nu o perioadă specifică din istorie, ci istoria însăși. Istoria este astfel percepută ca un mare necaz. Această viziune este în armonie cu multe pasaje din Noul Testament care ne vorbesc despre încercările la care vor fi supuși cei credincioși. Ne aducem aminte de vorbele Mântuitorului: „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea!”, dar și de cuvintele lui Luca, care ne spune că Pavel îi întârea pe frați și îi învăța că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri. Aceasta nu înseamnă că la sfârșitul istoriei nu ar putea fi o amplificare a acestor necazuri care au străbătut întreaga istorie.

Înțelegem deci, că cei ce au pecetea lui Dumnezeu nu sunt scutiți de suferința care se revarsă pe pământ. Ei sunt protejați de revărsarea mâniei lui Dumnezeu, dar cât sunt pe pământ trec prin multe necazuri și credința lor este testată. Protecția este spirituală și este desăvârșită. Dar suferința va atinge trupurile lor spre creșterea credinței.

Capitolele 4 și 5 ne prezintă o primă perspectivă asupra planului lui Dumnezeu. Domnul ne deschide fereastra spre veșnicia „de dinainte” și spre veșnicia „de după”. Planul Îl are în centru pe Cel ce șade pe Tron și este spre gloria Numelui Său. Planul Său cu pământul are ca scop revelarea frumuseții Sale în toată claritatea și splendoarea ei, lucru care duce la închinarea oricărei făpturi înaintea lui Dumnezeu. Cheia împlinirii acestui plan este Mielul care a fost înjunghiat pentru răscumpeșirea noastră. Prezența celor răscumpești face posibilă împlinirea acestui plan și marea biruință finală a lui Dumnezeu. Rolul nostru este semnificativ în biruința finală a lui Dumnezeu și în revelarea gloriei Sale.

Capitolele 6 și 7 ne prezintă o nouă perspectivă asupra planului lui Dumnezeu. Ni se aduce aminte de căderea omului și de consecințele acestuia asupra pământului. Din pricina păcatului, suferința și răul invadează lumea. Domnul își revarsă progresiv mânia asupra pământului. Cei credincioși nu sunt scutiți de confruntarea cu această suferință. Ba mai mult, ei pătimesc din pricina credinței lor și Domnul îngăduie să fie omorâți și martirizați. Dar aceasta nu înseamnă că El își încalcă dreptatea în picioare. Mânia progresivă va culmina cu judecata finală, când Domnul va răzbuna sângele nevinovat vărsat pe pământ și va aduce peste pământ înfricoșătoarea zi a mâniei Sale. În fața

revărsării violente a mâniei Sale ne întrebăm cine va putea sta în picioare. Capitolul 7 ne răspunde la această întrebare. Cei care au pe frunte pecetea lui Dumnezeu, adică cei care L-au slujit pe Domnul și și-au spălat hainele în sângele Mielului. Ei sunt protejați de mânia Sa pe pământ dar și în ceruri. Ei pot sta în picioare prin har în fața Scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Ei au trecut prin necazul cel mare dar vor sta în prezența lui Dumnezeu acolo unde nu îi va mai ajunge nici o durere și nici o lacrimă și unde vor fi duși de marele Păstor la izvoarele apelor vieții, unde vor fi veșnic în marea aventură a cunoașterii Celui Preaînalt.